

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 7T/23/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120010506
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Barbora Sopková
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2020:6120010506.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Banská Bystrica na hlavnom pojednávaní dňa 20. 07. 2020 konajúc samosudcom JUDr. Barbarou Sopkovou v trestnej veci obžalovaného Z. Z., nar. XX. XX. XXXX v C. C., takto

rozhodol:

Z. Z., nar. XX. XX. XXXX v C. C., trvale bydliskom V. L. XXXX/XX, C. C. - V., prechodne bydliskom R. XX, C. C., toho času v Ústave na výkon väzby a Ústave na výkon trestu odňatia slobody Banská Bystrica, Komenského 7, Banská Bystrica,

je v i n n ý, ž e

dňa 25. 02. 2020 asi o 21.30 h ako vodič osobného motorového vozidla značky Opel Astra ev. číslo C. XXX B., ktoré viedol po ulici Poľnej na Kyjevské námestie v Banskej Bystrici, neuposlúchol výzvu člena hliadky OO PZ Banská Bystrica - západ P. A. R., ČOZ: XXXXXX, na zastavenie vozidla, ktorú výzvu mu dával počas vykonávania hliadkovej činnosti spoločne s veliteľom hliadky nstržm. Z. Z. S., ČOZ: XXXXXX, na výzvu na zastavenie vozidla nereagoval, s vozidlom začal predchádzať do protismeru v dôsledku čoho nstržm. P. A. R., aby bolo zrejmé, že vozidlo zastavuje prešiel do 1/3 protismerného pruhu, na čo obžalovaný začal zvyšovať rýchlosť vozidla, s týmto smeroval priamo na nstržm. P. A. R., pričom keď bolo zrejmé, že obžalovaný s vozidlom nezabrzdí, musel uskočiť späť do druhého jazdného pruhu, následne obžalovaný s vozidlom na križovatke odbočil vľavo, potom vpravo, vozidlo odstavil na obrubníku trávinatej plochy pred bytovým domom č. 18 ulica Moskovská, Banská Bystrica a z vozidla spolu s ďalšími pasažiermi ušiel, pričom nstržm. P. A. R. nespôsobil žiadne zranenia ani škodu, pričom obž. Z. Z. viedol vozidlo aj napriek tomu, že trestným rozkazom Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. OT/58/2019 zo dňa 18. 10. 2019, právoplatným 18. 10. 2019, o. i. mu bol uložený trest zákazu činnosti riadiť motorové vozidlá na 5 rokov,

t e d a

použil násilie v úmysle pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa a čin spáchal závažnejším spôsobom konania,

maril výkon úradného rozhodnutia tým, že vykonával činnosť, na ktorú sa vzťahuje rozhodnutie súdu ú zákaze činnosti,

č í m s p á c h a l

zločin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c) Trestného zákona,

prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona.

Za to sa

o d s u d z u j e

Podľa § 323 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 41 ods. 1 a § 46 Trestného zákona na úhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 3 (troch) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona sa pre výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 73 ods. 2 písm. d) Trestného zákona súd obžalovanému ukladá ochranné protitoxikomanické liečenie ambulantnou formou.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona sa obžalovanému ukladá trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v trvaní 1 (jedného) roka.

o d ō v o d n e n i e :

Prokurátor Okresnej prokuratúry Banská Bystrica podal dňa 26. 06. 2020 na Okresný súd Banská Bystrica obžalobu sp. zn. 1Pv 83/20/6601 - 41 na obvineného Z. Z., pre trestný čin právne kvalifikovaný ako zločin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c) Trestného zákona a prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona na tom skutkovom základe, ako je uvedený v obžalobe a výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Súd na výsluchu dňa 03. 07. 2020 po podaní obžaloby postupom podľa § 238 ods. 4 Trestného poriadku rozhodol o ponechaní obvineného vo väzbe z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Trestným rozkazom sp. zn. 7T/23/2020 zo dňa 03. 07. 2020 uznal obvineného vinným z vyššie uvedených trestných činov a uložil mu nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 3 (troch) rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia, uložil mu i ochranné protitoxikomanické liečenie ambulantnou formou a trest zákazu činnosti v trvaní 1 (jedného) roka. Obvinený na výsluchu zahlásil, že si voči trestnému rozkazu podáva odpor, preto súd určil termín hlavného pojednávania, na ktorom vykonal dokazovanie.

I.

Obžalovaný Z. Z. na hlavnom pojednávaní konanom dňa 20. 07. 2020 neurobil žiadne z vyhlásení v zmysle § 257 ods. 1 Trestného poriadku. Vypovedal, že v deň skutku prišiel pre neho P. Č. ku kamarátovi, lebo sa chcel odvieť domov. On nechcel ísť, ale Č. ho nakoniec prehovoril. Celý deň sa vozili po meste, šoféroval obžalovaný po celý čas a to aj vtedy, keď ich zastavoval policajť. S autom išiel na Poľnú ulicu, pokračoval pravotočivou zákrutou a keď videl, policajť, ako stojí pri svojom aute a máva s tým kužeľom, tak začal prechádzať do protismeru, aby sa mu vyhol a aby mohol odbočiť na Moskovskú ulicu. Tak sa mu aj podarilo odbočiť. V žiadnom prípade auto nesmeroval na policajť a ani to nemal v úmysle. Policajť stál asi 8 m od toho, ako odbočil. Videl iba jedného policajť a ten druhý bol v aute, lebo ho nevidel. Druhého policajť nevidel von, tak si myslí, že bol dnu. Alkoholické nápoje ako aj omamné psychotropné látky dňa 25. 02. 2020 nepožil. Nevie, či ich niekto z posádky v aute požil. Policajť, ktorý mával na neho kužeľom, stál pri policajťnom aute, ale potom sa pohol, no nestihol prejsť, lebo obžalovaný ho vlastne obišiel, keďže odbočil na Moskovskú ulicu. Aj keď policajť tvrdí, že vošiel do protismerného pruhu v šírke do 1/3 pruhu, tak ho nemohol zraziť, lebo ho predsa nejako obišiel a odbočil. Inak, ak by ho neobišiel, tak by ho zrazil. Policajť nebol pre obžalovaného prekážkou v ceste. Obžalovaný mal aj v pláne odbočiť na Moskovskú ulicu, nestál mu v ceste, policajť bol ďalej. Nepamätá si, či zapol aj smerovacie svetlo. Čo sa týka rýchlosti, šiel asi 30 km/h.

Poškodený P. A. R. vypovedal, že ako policajť počas služby vykonával s kolegom zastavovanie vozidiel na Moskovskej ulici vo večerných hodinách. Spozoroval vozidlo, ktorému nesvietil predný svetlomet a sa k nim blížilo. Rozhodol sa ho zastaviť. Vyšiel smerom od policajťného vozidla do jazdného pruhu blížiaceho sa vozidla, aby ho zastavil. Bola tma, mal reflexnú bundu a v hornom polkruhu mával svetelným kužeľom. Toto vozidlo ale nezastavovalo, začalo prechádzať do protismerného jazdného pruhu, a preto, aby bola výzva na zastavenie adresnejšia, tak priebežne z blížiacim sa vozidlom aj on

prechádzal do protismerného jazdného pruhu, no to vozidlo stále nezastavovalo, mierilo na neho. A keď už bolo jasné, že buď odskočí on, alebo ho zrazí idúce vozidlo, tak odskočil. Spolu s kolegom nasadli do služobného vozidla a prenasledovali vozidlo, ktoré zabočilo doľava na Moskovskú ulicu, potom zabočilo doprava. Kým ho dobehli, pričom sa rozhodli ísť mu oproti, tak posádka vozidla už povyskakovala von a na mieste ostala iba jedna pani, ktorá vo vozidle sedela. Túto operatívne vypočuli. To vozidlo išlo rýchlosťou asi 50 km/h, takou normálnou mestskou rýchlosťou. Svedok Z.. S. bol na odstavnej ploche, pár metrov za ním. Svedok je jeho kolega, s ktorým vykonával službu, a rovnako mal oblečený reflexný odev, taký istý ako on. Celé to trvalo krátko, je možné, že sa najprv za vozidlo rozbehol a až potom nasadol do služobného vozidla, ktoré bolo aj tak zaparkované za týmto idúcim vozidlom na odstavnej ploche, takže bolo to v podstate v jednom smere, na jednom mieste. Vozidlo ho určite neobišlo, pretože, ak by neodskočil, tak by ho zrazilo. Rýchlosť idúceho vozidla odhadol zo skúsenosti, presne ju nemohol vedieť. Poškodený vo vzťahu k svojej výpovedi z prípravného konania uviedol, že je to teoretické, či by ho obžalovaný v konečnom dôsledku obišiel alebo zrazil, ale danú situáciu jednoznačne vyhodnotil tak, že si je istý, že by ho obžalovaný zrazil, preto aj uskočil. Trval na tom.

Po výpovedi svedka - poškodeného sú oboznámiť aj s fotodokumentáciou a zápisnicou z rekonštrukcie podľa § 269 Trestného poriadku (č. I. 209 - 230). Vykonaná rekonštrukcia podľa poškodeného súhlasí s priebehom skutku, ako sa stal. Obhajkyňa bola pri rekonštrukcii prítomná, nenamietala ju. Uviedla však, že v čase skutku bola úplná tma a počas rekonštrukcie už nebola, viditeľnosť oproti času skutku bola tiež dobrá. Z jej pohľadu, ako bola na rekonštrukcii, tak sa dalo odbočiť, nemuselo dôjsť k zrážke, ale chápe poškodeného, že sa bál, je to normálna reakcia, že uskočil. Obžalovaný sa snažil odbočiť, snažil sa ujsť, nesmeroval na policajta, lebo sa bál, že viedol vozidlo, hoci mal uložený zákaz činnosti. Obžalovaný trval na tom, že druhý policajt tam určite nestál a poškodený stál viac k policajnému vozidlu a nie tak, ako je to zdokumentované na fotografiách. Tiež trval na tom, že vozidlo na poškodeného nesmeroval a neprešiel okolo poškodeného tak blízko, ako je to v rekonštrukcii. Podľa názoru prokurátora, ako vidno na fotografiách, obžalovaný mohol obísť poškodeného sprava aj zľava, ale je to teoretická otázka, pretože faktom je, že obžalovaný mal vozidlo zastaviť, pretože poškodený mu na to dával znamenie. Je prirodzenou ľudskou reakciou, že človek odskočí, ak oproti nemu ide vozidlo, ktoré nemieni zastaviť. Vozidlo navyše zrýchľovalo, preto poškodený musel odskočiť. Ak by poškodený ostal stáť a obžalovaný sa mohol pohnúť aj doľava, aj doprava, ale to nikto nevedel. Obžalovaný bol vystresovaný, keď videl poškodeného - policajta, príslušníka PZ, že sám nevedel, čo má robiť.

Svedok P. Č. vypovedal, že s obžalovaným šli pre kamaráta B. O., kde keď si sadol do vozidla, vyrazili smerom na sídlisko Fončorda. Svedok sedel za obžalovaným, ktorý šoféroval. Vpredu vedľa obžalovaného sedela Z. a vzadu vedľa svedka sedel O.. Keď prišli na Moskovskú ulicu, vozidlá zastavovala policajná hliadka a táto hliadka chcela zastaviť aj ich vozidlo, no obžalovaný sa zľakol, spanikáril, podradil, vošiel do protismeru a odbočil na Moskovskú ulicu, vľavo. Obžalovaný sa vozidlom dal viac smerom doľava a nijako policajta neohrozoval. V podstate išiel do protismeru a policajt vôbec v dráhe vozidla nebol. Policajt stál v strede vozovky, čo znamená, že stál v strede cesty, ako je stredová čiara. Svedok sedel vzadu, za obžalovaným, a nevšimol si presne, či policajt stál na stredovej čiare alebo ďalej od nej. Z jeho pohľadu však policajt stál v strede cesty. Po predložení fotodokumentácie z č. I. 225, konkrétne fotky č. 5 a aj 6 smerujúcej k zisteniu, či podľa svedka mohol policajt stáť na mieste, ako je to zachytené na fotografii, svedok uviedol, že to tak môže byť, stál skoro v strede cesty. Policajt, keď videl, že obžalovaný nezastavuje, tak odskočil, ale svedok trval na tom, že v dráhe vozidla nebol, lebo obžalovaný to strhol do protismeru. Policajt odskočil, podľa neho sa policajt zľakol, aby nebol zrazený. Vozidlo sa mohlo pohybovať rýchlosťou okolo 40 km/h - 50 km/h. keď obžalovaný videl, že ich zastavuje hliadka, zľakol sa a spanikáril, podradil a odbočil na Moskovskú ulicu. Obžalovaný prešiel do protismeru, aby nezrazil policajta a mohol odbočiť na Moskovskú ulicu. Obžalovaný tak konal pre to, lebo policajt stál v strede cesty, tak aby ho nezrazil. S obžalovaným sa poznajú vyše roka, bývali spolu aj každý deň, myslí si, že ho pozná dobre. Obžalovaný by neublížil na svete nikomu. V ten deň spanikáril a svedok by v takej situácii spanikáril tiež. Pozná ho veľmi dobre, ako uviedol, boli spolu každý druhý, tretí deň, niekedy aj každý deň. Obžalovaný počas obdobia, čo sa poznajú, vozidlá šoféroval, ale na takých cestách, kde mohol, napr. na poľných cestách. Myslí si, že na poľných cestách mohol obžalovaný šoférovať, aj keď mal uložený trest zákazu činnosti. Obžalovaný je veľmi dobrý chlapec, je dobrosrdečný. Svedok nevedel, že obžalovaný má uložený trest zákazu činnosti, len vedel, že mala mu dať nejaké peniaze babka na to, aby si spravil vodičský preukaz. Obžalovaný svedka viezol vtedy, keď svedok nechcel šoférovať, tak išiel, ale len po poľných cestách. Svedok neužíva omamné látky asi štyri a pol mesiaca. V deň skutku - dňa 25. 02. 2020 - asi všetci vo vozidle (obžalovaný, svedok, Z., O.) užili omamné látky.

Obhajkyňa sa vyjadrila, že svedok vypovedal rovnako ako v prípravnom konaní, pričom podľa nej vypovedal v prospech obžalovaného a to aj napriek tomu, že obžalovaný v prípravnom konaní uviedol, že vozidlo v čase, keď smerovalo voči policajtovi, toto viedol svedok Č.. Podľa nej je táto okolnosť dôležitá.

Svedkyňa T. Z. vypovedala, že obžalovaného poznala asi nejaké dva mesiace, ale nie nejakú blízko, poznala ho len cez Č.. Hliadka ich mala zastavovať večer, asi okolo deviatej. Ona sedela vedľa Z.. Videla, ako policajt ich chcel zastaviť, ale obžalovaný nejakú zaspätkoval a odbočil doľava. Ona si v tom momente nevšimla, že by obžalovaný išiel zraziť policajta. Ona v podstate ostala sama vo vozidle. Podľa nej policajt stál pri kraji na ceste a mával kužeľom, aby zastavilo vozidlo. Nevšimla si, že by sa policajt nejakú od ich služobného vozidla pohyboval po ceste. Svedkyňa nemá vedomosť o tom, že by niekto z posádky vozidla užíval omamné látky. Ona určite omamné látky neužívala, tak nevie o tom, či ich užívali ostatní. Dôvod, pre ktorý si všetko nevšimla, bol, že ona obžalovaného upokojovala, aby sa miernil, lebo strašne zaspätkoval. Svedkyňa bola v tom čase tehotná, dávala pozor aj na seba. Obžalovaného bolo ťažké uklidniť, už aj tak panikáril. Nevie povedať, akou rýchlosťou šli, veľmi si to nevšimla, ale možno 70 km/h.

Svedok Z.. Z. S. uviedol, že je príslušníkom PZ Obvodného oddelenia Banská Bystrica - západ. Spolu s druhým príslušníkom P.. R. v ten večer vykonávali službu a služobné motorové vozidlo odstavili na Moskovskej ulici. Zbadali blížiacu sa vozidlo, ktorému nesvietilo predné svetlo. Kolega P.. R. predpísaným spôsobom vyzval vodiča, aby zastavil. Vodič vozidla výzvu nerešpektoval, pričom kolega musel odskočiť pred ním, aby ho nezrazilo. Vozidlo odbočilo smerom na Moskovskú ulicu do kopca. Oni dvaja naskočili do služobného vozidla a z druhej strany, cez Kyjevské námestie, im nadbehli a išli v podstate oproti vozidlu, kde toto na Moskovskej ulici na tráve stálo. Osoby miesto opustili, pričom ostala vo vozidle len Z.. Táto uviedla, že všetky ostatné osoby ušli a vozidlo viedol nejaký Z.. Z. V druhom motorovom vozidle potom k nim prišiel jej partner Č. a druhá neznáma osoba. Svedok stál pri služobnom vozidle, pričom na tom mieste je aj zastávka autobusov a sledoval, čo robí kolega. P.. R. zastavoval vozidlo kužeľom, mával nad hlavou v polkruhu. Vozidlo nezastavovalo, prechádzalo do druhého jazdného pruhu, pričom kolega vošiel aj do tohto pruhu, kde mu dával znamenie na zastavenie, ktoré ale vodič nerešpektoval. Vozidlo zrýchľovalo a keby kolega neodskočil, bol by zrazený. On zo svojho pohľadu to takto jednoznačne videl. Po predložení fotodokumentácie od č. I. 224, konkrétne od fotky č. 1 až po fotku č. 10 a č. 11, kde poškodený ukazuje, ako sa vyhol, a tiež aj fotky č. 12 až č. 17, pričom svedok uviedol, že skutok tak prebiehal. Bez merača rýchlosti nevie určiť rýchlosť vozidla, ale zo skúsenosti by povedal, že išiel rýchlosťou 50 km/h. Po pripomenutí z výpovede z prípravného konania zo dňa 11. 05. 2020 (č. I. 149), kde svedok uviedol aj to, že svedkyňa Z. sa vyjadrila aj tak, že niekto z posádky uviedol: „Čo ho chceš zraziť?“, svedok Z.. S. aj na hlavnom pojednávaní uviedol, že v prípravnom konaní vypovedal pravdivo a povedal to. Počas výkonu služby mal svedok oblečený reflexný odev, rovnaký, ako je aj na fotke z rekonštrukcie. Keď našli vozidlo a prišla aj jeho posádka, tak sa mu tí ľudia zdali divní, mohli by byť aj po vplyvom návykových látok, uviedla to aj sama Z.Š., že užíva omamné látky.

Obžalovaný trval na tom, že svedka nevidel, že by stál, pričom má za to, že to tvrdia aj svedkovia Z., Č. B. O..

Podľa § 263 ods. 1 Trestného poriadku sa za súhlasu prokurátora, obhajcu a obžalovaného oboznámili zápisnice o vylúčení svedkov:

- B. O. (č. I. 102 - 103, č. I. 112 - 119)
- P. Z. (č. I. 130 - 135)
- M. M. (č. I. 151 - 157)
- Z. K. (č. I. 158 - 164)

Podľa § 268 ods. 2 Trestného poriadku sa za súhlasu prokurátora, obhajcu a obžalovaného oboznámili znalecké posudky:

- znalecký posudok č. 22/2020 zo dňa 11. 05. 2020 vypracovaný znalcom Z.. Z. K. (č. I. 175 - 193)
- znalecký posudok ČES: PPZ-KEU-SL-EXP-2020/811 zo dňa 08. 06. 2020 vypracovaný Kriminalistickým a expertíznym ústavom Policajného zboru, Slovenská Ľupča (č. I. 168 - 170)

Podľa § 269 Trestného poriadku sa oboznámili listinné dôkazy:

- odborné vyjadrenie: správa o výsledku porovnávania pachových stôp (č. I. 197 - 199)
- SMS správy (č. I. 136 - 143)
- zápisnica o ohliadke miesta činu s fotodokumentáciou (č. I. 200 - 206)
- zápisnica o rekonštrukcii s fotodokumentáciou (č. I. 209 - 230)
- evidenčná karta vodiča (č. I. 292)
- priestupkový spis (č. I. 293 - 310)
- odpis z registra trestov (č. I. 256 - 257)
- výpis z Ústrednej evidencie priestupkov Ministerstva vnútra SR (č. I. 258 - 259)
- správy o povestí (č. I. 260)
- výpis z CPLDZ (č. I. 261 - 262)
- oznámenie Sociálnej poisťovne, Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny (č. I. 263, 268, 273, 278)
- posudok ÚVV a ÚVTOS Banská Bystrica (č. I. 283 - 286)

II.

Zločinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c) Trestného zákona sa dopustí ten, kto použije násilie v úmysle pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa, ak spácha čin závažnejším spôsobom konania.

Prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona sa dopustí ten, kto marí alebo podstatne sťažuje výkon rozhodnutia súdu alebo iného orgánu verejnej moci tým, že vykonáva činnosť, na ktorú sa vzťahuje rozhodnutie súdu alebo iného štátneho orgánu o zákaze činnosti.

Závažnejším spôsobom konania podľa § 138 písm. a) Trestného zákona sa rozumie páchanie trestného činu so zbraňou okrem trestných činov úkladnej vraždy podľa § 144, vraždy podľa § 145, zabitia podľa § 147 a § 148, usmrtienia podľa § 149, ublíženia na zdraví podľa § 155, § 156 a § 157.

Verejným činiteľom sa podľa § 128 ods. 1 Trestného zákona rozumie aj osoba v služobnom pomere, t. j. príslušník policajného zboru v zmysle zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov.

Obžalovaný na hlavnom pojednávaní neurobil žiadne z vyhlásení v zmysle § 257 ods. 1 Trestného poriadku, nepoprel však, že viedol motorové vozidlo napriek tomu, že mu bol trestným rozkazom Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. OT/58/2019 zo dňa 18. 10. 2019 okrem iného uložený aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu. Spočiatku úplne popieral, že v čase, keď vozidlo zastavovala policajná hliadka, ho obžalovaný viedol. Tvrdil, že sa na Poľnej ulici vymenil so svedkom Č. a práve ten výzvu policajtov (vrátane poškodeného) neuposlúchol a idúce vozidlo nezastavil. Svoju výpoveď v tom smere, že vozidlo nevedol po celý čas on, zmenil až vtedy, keď výsledky dokazovania (najmä znalecké dokazovanie súvisiace s DNA analýzou stôp na volante vozidla ako aj pachové stopy) jednoznačne preukázali, že obžalovaný klamal a motorové vozidlo viedol celý čas on sám. Za účelom vyvinenia sa zo zločinu útoku na verejného činiteľa teda najprv označil za páchatel'a iného a neskôr jeho obhajoba smerovala už len k tomu, že nemal v úmysle ohroziť poškodeného, ale chcel sa mu len vyhnúť, snažiac sa o útek, keďže si bol vedomý uloženého zákazu trestu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu a podľa obhajkyne sa bál aj následkov trestu, keďže sa prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia okrem iného dopustil aj v čase podmieneného odsúdenia. Obhajoba tiež smerovala k tomu, že obžalovaný poškodeného ani nemohol ohroziť, lebo sa stojacemu poškodenému na vozovke obžalovaný mohol vyhnúť aj sprava, aj zľava, mal na to dosť priestoru. Podľa obhajoby len snahu vyhnúť sa poškodenému majú dokazovať výpovede svedkov O., Z. a najmä Č., ale tiež aj rekonštrukcia. Výpoveď poškodeného považovala obhajkyňa za čiastočne zmenenú v tom smere, že na hlavnom pojednávaní už poškodený jednoznačne vyjadril obavu, že mohol byť konaním obžalovaného ohrozený na živote a zdraví, hoci v prípravnom konaní sa tak jednoznačne nevyjadril. Tiež obhajkyňa namietala, že u svedka Z.. S. nebolo na hlavnom pojednávaní povedané, že sa svedkyňa Z. vyjadrila slovami „Čo ho chceš zraziť?“ a poukázala na to, že na hlavnom pojednávaní svedkyňa tiež takto nevypovedala. Za presvedčivú v konečnom dôsledku nepovažovala ani rekonštrukciu, keďže v jej čase nebola trma a bola lepšia viditeľnosť ako v čase skutku. V neposlednom rade namietala

vierohodnosť výpovede svedka K., ktorý podľa nej až veľmi dobre videl celý priebeh skutku, hoci sedel vo svojom vozidle, v tme a ešte aj telefonoval. Tiež svedok pripustil, že pozná nejakého policajta Martina.

Skutok, ktorý je obžalovanému kladený za vinu, je právne kvalifikovaný ako:

1. prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona a
2. zločin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c) Trestného zákona.

Ad 1.:

Obžalovaný Z. Z. sa od začiatku trestného stíhania priznal k tomu, že istý čas viedol motorové vozidlo napriek tomu, že mu bol uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu. V tomto smere to ani obhajoba nenamietala a nebolo potrebné ani smerovať dokazovanie k tomu, aby bola vina obžalovaného z tohto prečinu preukázaná. Aj súd preto vykonávanie dokazovania smeroval najmä k tomu, aby zistil, či sa skutkom, ktorý je obžalovanému kladený za vinu, dopustil aj druhého trestného činu.

Bez pochyb, vo vzťahu k trestnému činu marenia výkonu úradného rozhodnutia, však z dokazovania vyplynulo, že obžalovaný nedisponuje ani len vodičským oprávnením, hoci evidentne opakovane vedie motorové vozidlá, čo vyplynulo napr. aj z výpovede svedka Č. a svedka M., ktorého výpoveď bola na hlavnom pojednávaní prečítaná. Svedok Č. sa síce snažil zmierniť následky nezodpovednosti obžalovaného, že motorové vozidlá viedol „len na poľných cestách“ a že nevedel, že má uložený trest zákazu činnosti, avšak v prípade obžalovaného je absolútne v rozpore so zákonom (napr. § 4 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov) vôbec viesť motorové vozidlo (po akejkolvek ceste čo do druhu), vôbec si do motorového vozidla sadnúť s úmyslom ho viesť čo aj len na krátku vzdialenosť. Obžalovaný ešte ani len nezískal vodičské oprávnenie, nie je držiteľom vodičského preukazu, a už dňa 27. 05. 2019 sa dopustil priestupku - jazdy bez vodičského oprávnenia a jazdy pod vplyvom omamných a psychotropných látok, za ktorý mu bola uložená pokuta vo výške 700,00 Eur a trest zákazu činnosti v trvaní 48 mesiacov a následne, znova, dňa 16. 10. 2019 (teda v priebehu necelých piatich mesiacov) viedol motorové vozidlo, hoci vodičské oprávnenie nemal a navyše už mal uložený trest zákazu činnosti, ktorým konaním sa už dopustil trestného činu. Ani uvedené však neodradilo obžalovaného od toho, aby dňa 25. 02. 2020 viedol motorové vozidlo, dokonca je pravdepodobné, že vzhľadom na jeho počínajúcu závislosť od metamfetamínu bol pod vplyvom tejto látky aj v čase spáchania skutku (porovnaj znalecký posudok č. 22/2020 zo dňa 11. 05. 2020 vypracovaný znalcom Z. Z. K.).

Z vyššie uvedeného možno konštatovať, že v priebehu 10 mesiacov obžalovaný minimálne trikrát viedol motorové vozidlo, hoci na to nebol (a ani nie je) oprávnený a z toho dvakrát viedol motorové vozidlo, hoci mu bol uložený trest zákazu činnosti (v rámci konania o priestupku a v rámci trestného konania). Dvakrát sa tak dopustil trestného činu marenia výkonu úradného rozhodnutia, v priebehu piatich mesiacov. Je však viac ako pravdepodobné, že v ostatných situáciách, keď obžalovaný viedol motorové vozidlo, mal len „šťastie“ v tom, že nebol kontrolovaný hliadkou polície.

Podľa názoru súdu nie je potrebné viac odôvodňovať vinu obžalovaného vo vzťahu k prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia, keď toto od počiatku ani nebolo popierané samotným obžalovaným a okrem jeho vlastného priznania ho zo spáchania uvedeného trestného činu usvedčujú aj výpovede svedkov Č., Z. B. O., nepriamo výpoveď svedka M. a v neposlednom rade aj výsledky znaleckého dokazovania (č. l. 168 - 170) a odborného vyjadrenia, ktorých predmetom bola analýza DNA stôp a porovnávanie pachových stôp (č. l. 197 - 199) získaných z volantu osobného motorového vozidla značky Opel Astra ev. číslo C. XXX B., ktoré nepochybne patria, resp. ich možno spojiť s obžalovaným Z. Z..

Ad 2.:

Súd považuje za potrebné zopakovať, že obžalovaný spočiatku úplne popieral, že v čase, keď vozidlo zastavovala policajná hliadka, ho obžalovaný viedol. Tvrdil, že sa na Poľnej ulici vymenil so svedkom Č.. Bolo takmer nemožné uveriť obžalovanému v tom, že najprv tvrdil, že si presadol, lebo P. Č. je v pátraní. O tejto okolnosti totiž vedel určite skôr, sám povedal, že už pred touto jazdou mu P. Č. priznal, že je v

pátraní a počas dňa sa s ním aj vo vozidle viezol. Nemohol mať teda obžalovaný Z. zlý pocit z toho, že šoféruje (hoci to má zakázané) len v čase okolo 21.30 h po tom, čo už on sám vozidlo viedol po ulici Poľnej, teda krátko pred zastavením vozidla hliadkou. Svoju výpoveď v tom smere, že vozidlo nevedol po celý čas on, zmenil až vtedy, keď výsledky dokazovania (najmä znalecké dokazovanie súvisiace s DNA analýzou stôp na volante vozidla ako aj pachové stopy) jednoznačne preukázali, že obžalovaný klamal a motorové vozidlo viedol celý čas on sám.

Jeho obhajobe, že sa snažil poškodenému - policajtovi len vyhnúť a vozidlom na neho nesmeroval, súd tiež neuveril. Súd v tomto smere vyhodnocoval dve skupiny dôkazov, a síce svedecké výpovede posádky vozidla (Č., Z. B. O.) a výpovede poškodeného, svedka Z.. S., svedka K., ktoré v tom, či sa poškodený mohol alebo aj nemohol vyhnúť zrážke s vozidlom, ktoré viedol obžalovaný a ktoré neuposlúchlo výzvu poškodeného a nezastavilo na výzvu, sa líšili. Potom sa súd zaoberal aj treťou skupinou dôkazov - najmä rekonštrukciou, no nepriamo aj ostatnými dôkazmi (svedecké výpovede Z., M., znalecké dokazovanie a odborné vyjadrenie).

Na hlavnom pojednávaní vypovedali svedkovia Č. B. Z., pričom je nutné uviesť, že výpoveď Z. nepriniesla podstatné okolnosti pre rozhodnutie, nakoľko ona sama uviedla, že si nevšimla, či obžalovaný išiel zraziť policajta. Snažila sa obžalovaného uklidniť, čo sa jej však evidentne nepodarilo. Tiež uviedla, že si dávala pozor aj na seba, lebo bola tehotná a ako jediná uviedla, že vozidlo sa pohybovalo pomerne vysokou rýchlosťou (70 km/h), ktoré jej vnímanie a pociťovanie by ale mohlo zodpovedať aj tomu, že skutočne viac pozornosti venovala obžalovanému a sebe ako tomu, čo sa deje na vozovke pred ňou. Naopak svedok Č. vypovedal, takmer s určitosťou, že obžalovaný prešiel do protismeru, aby poškodeného - policajta nezrazil. Tiež však svedok spontánne uviedol, že poškodený stál v strede cesty, asi tak ako je to zaznamenané aj vo fotodokumentácii z rekonštrukcie, do ktorej počas svojej výpovede nahliadol. Na jednej strane sa teda svedok snažil „pomôcť“ obžalovanému v obhajobe, že poškodený nebol v dráhe vozidla a nebol ohrozený vozidlom, na druhej strane ale potvrdil, že obžalovaný spanikáril, podradil (t. j. vozidlo zrýchlil) a k tomu poškodený stál presne v dráhe, po ktorej sa obžalovaný vozidlom k poškodenému približoval. Jeho výpoveď však súd nehodnotí ako veľmi vierohodnú, t. j. nepochybne preukazujúcu, že obžalovaný neohrozoval poškodeného idúcim vozidlom, pretože svedok Č. sedel za obžalovaným, teda jeho vnímanie celej situácie muselo byť skreslené, keďže priamo na cestu pred seba nevidel, mal pred sebou obžalovaného a tiež sa musel aj minimálne nahnúť dopredu v mieste stredového pásu vozidla, aby sa jeho zorné pole zlepšilo, avšak takúto okolnosť svedok ani raz (ani v prípravnom konaní a ani na hlavnom pojednávaní) neuviedol. Najlepší pohľad na cestu pred sebou, okrem obžalovaného, mala svedkyňa Z., avšak tá si cestu pred sebou až tak nevšímala (z dôvodov už uvedených). Svedok O. na jednej strane potvrdil, že ťažko posúdiť, či sa obžalovaný vyhýbal poškodenému, nakoľko tento stál na úrovni odbočky, na druhej strane ale uviedol, že v žiadnom prípade nesmeroval obžalovaný vozidlo na poškodeného, dokonca mal svedok počuť, ako sa na úrovni zadného sedadla vozidla, kde sedel, mal poškodený dotknúť vozidla zvonku, teda nie že od vozidla odskočil, ale sa ho dotkol. Z uvedeného vyplýva, že svedok O. nedokázal bez pochyb uviesť, či obžalovaný smeroval alebo nesmeroval vozidlo proti poškodenému. Tiež, ako Č., sedel vzadu, zaujímal sa o to, aby bol prevezený z miesta na miesto, lebo potreboval odvieť za kamarátom, ktorému chcel predať PC monitor, ktorý mal so sebou.

Žiada sa uviesť, že posádka vozidla, ktoré viedol obžalovaný, je súdu z jeho vlastnej činnosti známa. Svedkovia Č. B. O. boli, resp. sú trestne stíhaní a v niektorých prípadoch aj odsúdení. V čase skutku bol svedok Č.Í. skutočne „v pátraní“ (neskôr tiež dvakrát uznaný vinným a odsúdený pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia - trestné rozkazy Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 0T/21/2020 a sp. zn. 0T/30/2020 a tiež pre trestné činy podvodu, ktorých sa dopustil ešte pred dňom 25. 02. 2020). Svedkovi O. plynie skúšobná doba podmieneného odsúdenia (rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 1T/43/2019), ale tiež je voči nemu vedené aj trestné konanie pod sp. zn. 4T/68/2019. V neposlednom rade svedkyňa Z. vystupuje minimálne v dvoch trestných konaniach v pozícii svedkyne, kde ale súd má vedomosť o jej užívaní omamných látok, ktoré však v tomto konaní výslovne poprela. K užitiu omamných látok je nevyhnutné ešte uviesť, že jedine svedok Č. (zrejme pravdivo) potvrdil, že dňa 25. 02. 2020 asi všetci vo vozidle užili drogy (tento pocit mal aj svedok Z.. S.). Napriek tomu, obžalovaný a Z. to popierajú, hoci aj zo znaleckého posudku vo vzťahu k závislosti obžalovaného vyplýva pravdepodobnosť užitia metamfetamínu obžalovaným, pričom aj súdu je známe, že obžalovaný pervitín užíval (konanie vedené pod sp. zn. 0T/58/2019 ale aj toto trestné konanie vrátane rozhodovania o väzobnom stíhaní vedenom pod sp. zn. 0Tp/42/2020). Samotný obžalovaný uviedol, že najviac pozná

Č., ale O. už nie, pričom však svedok O. uviedol, že obžalovaného pozná. Z uvedeného, podľa názoru súdu, vyplývajú dôvodné pochybnosti o vierohodnosti výpovedí obžalovaného a svedkov, ktorí ale tiež jednoznačne nevylúčili a ani nepotvrdili, či obžalovaný smeroval alebo nesmeroval vozidlo proti poškodenému. Zhodli sa na tom, že obžalovaný spanikáril, zmätkoval a pred hliadkou „utekal“ (unikal vozidlom).

Okrajom možno tiež uviesť, že samotný obžalovaný spochybnil dôveryhodnosť výpovedí svedkov Č., Z. B. O., najprv tak urobil na výsluchu k návrhu na vzatie do väzby (sp. zn. OTp/42/2020) a neskôr aj v ním napísanej žiadosti zo dňa 06. 04. 2020, adresovanej orgánom činným v trestnom konaní a súdu, kde dokonca navrhoval vyšetrenie duševného stavu svedkov vzhľadom na ich dlhodobé užívanie návykových látok, pričom pri ich výsluchu neboli vykonané odbery za účelom zistenia prítomnosti návykových látok. Sám obžalovaný v tejto žiadosti poukázal aj na „rozpor“ vo výpovedi svedka Č., ktorý mal uviesť, že policajta si nevšimol, ale videl, ako odskočil. Opakovane poukazoval na to, že Z. K. Č.Í. v čase skutku boli vo vzťahu a z tohto dôvodu mala aj Z. hovoriť to, čo Č., čo ale neskôr bolo aj tak bez významu, pretože ani jeden z týchto svedkov jednoznačne nevylúčil a ani nepotvrdil, či obžalovaný smeroval alebo nesmeroval vozidlo proti poškodenému. Obžalovaný v tejto žiadosti tiež uviedol, že svedok O. mal spoločne so svedkom Č. fetovať a mali sa teda lepšie navzájom poznať, čo ale tiež je v rozpore so skutočnosťou, keď sám svedok O. neskôr vo svojej výpovedi zo dňa 20. 04. 2020 uviedol, že viac pozná práve obžalovaného. Súdu sú zrejme časové súvislosti, keďže až po napísaní tejto žiadosti sa obžalovaný priznal k tomu, že celý čas viedol len on motorové vozidlo, pričom touto žiadosťou sa chcel z tohto vyviniť, ale aj táto žiadosť poukazuje na už konštatované pochybnosti o vierohodnosti výpovedí obžalovaného a svedkov, keď je zrejme, že každý z nich sa predovšetkým zaujíma o „svoje vlastné dobro“ s cieľom nemať ďalšie „problémy so zákonom“, resp. nepoškodiť nikomu viac, ako je už aj tak zrejme. Aj počas konania pred súdom obžalovaný, napriek dostatočnému času na prípravu a napriek obhajobe, nedokázal svoje názory či vyjadrenia ustáliť, menil ich podľa toho, ako sa vyjadrovali strany trestného konania či svedkovia.

Súd však musel zistiť, či týmto únikom naplnil znaky skutkovej podstaty trestného činu útoku na verejného činiteľa, závažnejším spôsobom konania - so zbraňou (vozidlom).

Pri týchto úvahách sa preto zaoberal aj ďalšou skupinou dôkazov - výpoveďami poškodeného, svedka Z.. S., svedka K.. Poškodený vypovedal, že danú situáciu jednoznačne vyhodnotil tak, že si je istý, že by ho obžalovaný vrazil, preto aj uskočil. Súd nebral do úvahy vyjadrenie obhajkyne, že v prípravnom konaní si poškodený až taký istý nebol, pretože len poškodený mohol subjektívne vnímať obavu o jeho život a zdravie a túto obavu vyjadril v zhode aj v prípravnom konaní. Ďalej uviedol, že zastavoval idúce vozidlo, oblečený v reflexnom odevu a so svetelným kužeľom v ruke, keďže už bola aj tma. Vozidlo však nezastavovalo, ale prechádzalo do protismerného pruhu, preto aj on sám, aby bola výzva na zastavenie dôraznejšia, prešiel do 1/3 protismerného jazdného pruhu. Pravdivosti jeho výpovede pritom nenasvedčuje len rekonštrukcia, ktorej správnosť potvrdil poškodený a aj svedok Z.. S., ale aj výpoveď svedka Č., ktorý uviedol, že z jeho pohľadu (keďže sedel vzadu) stál policajt v strede vozovky, čo u neho znamená asi tak, ako je to zachytené na fotodokumentácii z rekonštrukcie. Obžalovaný naopak tvrdil, že vozidlo určite nesmeroval na poškodeného, lebo tento bol od neho na vzdialenosť asi 8 metrov. Obžalovaný tiež tvrdil, že poškodený stál pri policajnom (služobnom) vozidle, pohlol sa vraj až vtedy, keď obžalovaný odbočoval už z protismerného jazdného pruhu, čo je ale úplne v rozpore s výpoveďou poškodeného a aj svedka Z.. S., ktorí uviedli, že už pri vzhliadnutí idúceho vozidla poškodený vošiel to jazdného pruhu a keď videl, že sa vozidlo presúva do protismerného jazdného pruhu, prešiel do tohto pruhu aj poškodený. Tiež je výpoveď obžalovaného v tomto smere s výpoveďami svedkov Č. B. O., ktorí vypovedali, že poškodený stál v strede cesty, dokonca svedok O. tvrdil, že sa poškodený zvonku dotkol vozidla, ktoré viedol obžalovaný. Z toho vyplýva, že obžalovaný nemohol byť od poškodeného vzdialený 8 metrov, a to ani na šírku, pretože jeden jazdný pruh má šírku cca 3,5 m, ale ani na dĺžku, pretože obžalovaný vypovedal, že už 20 metrov od poškodeného začal prechádzať do protismerného jazdného pruhu, ale zároveň uviedol, že keď odbočoval do druhého pruhu, bol od poškodeného práve 8 metrov vzdialený, takže aj sám obžalovaný nevedel vôbec identifikovať, ako ďaleko, resp. kde a kedy odbočil od poškodeného a nemohol ani potom bez pochyb rozporovať výpoveď poškodeného, ktorý nie ako jediný popísal, akým spôsobom zastavoval vozidlo, ktoré viedol obžalovaný a tiež, že nestál na jednom mieste, ako to tvrdí obžalovaný.

Svedok Z.. S. je policajtom, ktorý hliadkoval spolu s poškodeným za účelom vykonávania kontroly vozidiel, pričom služobné vozidlo bolo odstavené pred zastávkou autobusov na Moskovskej ulici, teda tak ako je to zachytené aj na fotodokumentácii z rekonštrukcie. Tento svedok stál v reflexnom odevu pri služobnom vozidle. Nie je teda pravdou, že by tam nebol alebo že by sedel v služobnom vozidle, ako to tvrdil obžalovaný. Obžalovaný sa tiež bránil tým, že druhý policajt tam nebol a zrejme sa chcel brániť tým, že tento svedok nemohol ani nič vidieť, resp. asi ani nevyvolať, keďže ho vraj nevidel ani nikto z posádky vozidla zn. Opel. Tu súd uvádza, že pre prípadné posudzovanie, či ide o vierohodnú výpoveď, nie je vôbec podstatné tvrdenie obžalovaného, pretože niet pochýb o tom, že takéto policajné kontroly v cestnej premávke takmer vždy vykonáva hliadka v zložení dvoch príslušníkov policajného zboru a o tom veľmi dobre vie aj obžalovaný, keďže napr. vedel aj to, že práve takéto hliadky zvyknú stáť na Moskovskej ulici (týmto smerom bola najprv aj zameraná jeho obhajoba, že v čase zastavovania vozidla on nešoféroval). Súd teda výpoveď svedka Z.. S. považuje za vierohodnú a preukazujúcu aj to, že poškodený musel odskočiť (uskočiť) pred idúcim vozidlom, ktoré viedol obžalovaný, keďže tento nerešpektoval výzvu poškodeného na zastavenie a navyše, ako vyplynulo z dokazovania, vozidlo ešte aj zrýchlilo, nespomalilo, ale snažil sa ujsť pred policajtm, pretože spanikáril.

Obhajoba spochybňovala svedeckú výpoveď svedka Z. K., avšak aj keď možno pripustiť, že nemohol celý skutok vidieť tak, ako ho vnímal poškodený a svedok Z.. S. na jednej strane a posádka vozidla (vrátane obžalovaného) na druhej strane, niet pochýb o tom, že v čase okolo 21.30 h vo februári, kedy je pohyb ľudí menší ale aj cestná premávka je pokojnejšia, nehovoriac o tom, že prevažne listnaté stromy, ktoré sa v mieste skutku nachádzajú, určite nemali listy a teda aj viditeľnosť cez ne bola lepšia, keďže miesto skutku je aj dobre osvetlené, čo je vidieť aj na fotodokumentácii z rekonštrukcie (množstvo stĺpov verejného osvetlenia), mohol tento svedok svojimi zmyslami veľmi dobre vnímať zvuky, keď vypovedal, že v jednom momente unikajúce vozidlo zrýchlilo a prudko odbočilo, tiež správne identifikoval miesto, kde stálo služobné policajné vozidlo. Rovnako mohol dobre vnímať aj svetelný kužeľ či reflexný odev policajtov a aj to, že unikajúce vozidlo ho v podstate obišlo a aj pred ním nakoniec v krikoch zastalo. Aj keď sa tento svedok venoval napr. aj svojmu telefónu, niet pochýb, že ľudská zvedavosť je pomerne veľká a určite je intenzívnejšia v čase, v ktorom sa skutok udial, preto nemožno pochybovať o tom, že svedok sa celý čas nevenoval telefónu, ako to tvrdila obhajoba, ale jednoducho vnímal situáciu, ktorá sa diala. Svedok tiež správne a v zhode so svedkom Č. uviedol, že idúce vozidlo najprv spomalilo, avšak neskôr zrýchlilo (obžalovaný podradil rýchlosť). Nemôže teda súd na túto výpoveď vôbec neprihliadať, resp. ju vyhodnotiť ako účelovú či nevierohodnú, ako to navrhovala obhajoba. Je potrebné ju vnímať v kontexte ostatných vykonaných dôkazov a aj z tejto výpovede svedka K. vyplynuli skutočnosti, o ktorých rovnako vypovedal poškodený, svedok Z.. S., ale napr. aj svedok Č. a ktoré skutočnosti tiež potvrdila aj vykonaná rekonštrukcia. Svedok K. nepopísal presne miesto, kde poškodený stál na vozovke, len uviedol, že videl policajta sa pohybovať. To, že svedok K. nevedel popísať presne, kto (muž alebo žena) vystupovali z vozidla, ktoré už v tom čase „stálo v krikoch“ a posádka z neho unikala, nie je podstatné, pretože predmetom skutku, ktorý je obžalovanému kladený za vinu, je, že vozidlo ešte pred odbočením a pred odstavením smerovalo na poškodeného.

Do tretej skupiny dôkazov možno zaradiť všetky ostatné, vyššie nezmiernené, ktoré buď nasvedčujú tomu, že skutočne len obžalovaný celý čas, t. j. až do odstavenia vozidla zn. Opel v krikoch nad križovatkou, viedol motorové vozidlo (znalecký posudok ČES: PPZ-KEU-SL-EXP-2020/811 zo dňa 08. 06. 2020 vypracovaný Kriministickým a expertíznym ústavom Policajného zboru, Slovenská Ľupča a odborné vyjadrenie: správa o výsledku porovnávania pachových stôp), tiež preukazujú, kde vozidlo zastalo (ohliadka miesta činu s fotodokumentáciou, č. I. 200 - 206), ale tiež vypovedajú o následnej snahe svedka Č. „vysekať“ obžalovaného z problému, keďže dovtedy neboli známe výsledky DNA analýzy stôp a pachových stôp odobratých z volantu vozidla zn. Opel. K týmto dôkazom možno priradiť najmä svedeckú výpoveď matky obžalovaného P. Z. a ňou predloženú SMS komunikáciu. Z tejto výpovede pre účely posúdenia skutku v podstate nevyplynuli žiadne podstatné okolnosti, jedine to, že sa svedok Č. klamstvom (o údajnej existencii videozáznamu zo skutku) snažil od matky obžalovaného získať finančné prostriedky s príslubom, že sa má takto dokázať nevina obžalovaného. Videozáznam však veľmi nemal kto vyhotoviť, keďže ani jeden z posádky vozidla zn. Opel nemohol nič nakrúcať, napr. na mobilný telefón, nemohol tak urobiť ani poškodený či svedok Z.. S. a v poslednom rade tak nemohol urobiť ani svedok K.. Tiež je nelogické, že svedok Č. mal „vybaviť“ advokáta pre obžalovaného, pretože vraj mu taký advokát mal dlžiť 2 000,00 Eur, o. i. aj preto, že vzatím do väzby obžalovaného vznikol dôvod povinnej obhajoby (a to ustanovením obhajcu), ale len ťažko možno uveriť tomu, že by niekto mal svedkovi Č. niečo dlhovať, keď predovšetkým on sám si napr. požičal od svedka O. a bol už v tom čase stíhaný za

trestné činy podvodov, kde práve svedok na úkor iných obohatil seba. Vcelku výstižne osobu svedka Č. matke obžalovaného opísal svedok M. M., keď uviedol, že Č. je klamár a nemá mu veriť. Svedkyňa ale tiež poprela existenciu listu o tom, že obžalovaný nešoféroval, ktorý mal napísať svedok Č., ale toto ani nie je potrebné ďalej odôvodňovať, pretože neskôr sa obžalovaný priznal k tomu, že vozidlo šoféroval celý čas. Tiež ale možno prostredníctvom výpovede svedkyne lepšie pochopiť zámer svedka Č., keď ju nahováral, aby sa vydávala za jeho družku, aby mohol on navštíviť obžalovaného vo výkone väzby. Uvedená skutočnosť, podľa názoru súdu, len dokrešľuje pochybnú povahu svedka Č. a jeho vierohodnosť a súd to uvádza najmä v súvislosti s obhajobou obžalovaného, keď obhajkyňa po výpovedi svedka Č. poukázala na to, že svedok vypovedal rovnako ako v prípravnom konaní, pričom podľa nej vypovedal v prospech obžalovaného a to aj napriek tomu, že obžalovaný v prípravnom konaní uviedol, že vozidlo v čase, keď smerovalo voči policajtovi, toto viedol svedok Č.. Podľa nej je táto okolnosť dôležitá. Podľa názoru súdu svedok Č. vo svojej výpovedi uvádzal len toľko, aby obžalovanému nepriťažil, ale najmä sledoval svoj vlastný prospech, keďže v tom čase bolo po ňom vyhlásené pátranie, bolo voči nemu vedené trestné stíhanie, tiež nemohol viesť motorové vozidlo a aj preto sa nechával vozovať inými osobami (porovnaj svedeckú výpoveď M. M.).

Je skutočne hypotetické a teoretické hľadať odpoveď na otázku, či by obžalovaný, ak by neodbočil a ak by poškodený neuskočil, tohto zrazil alebo nie. Rovnako je hypotetické hľadať odpoveď na to, či obžalovaný sa mohol poškodenému vyhnúť idúcim vozidlom vpravo alebo vľavo. V prvom rade sa žiada uviesť, že obžalovaný a aj ostatné osoby, ktoré tam boli prítomné, najmä posádka vozidla a poškodený, mali šťastie, že v protismernom jazdnom pruhu, do ktorého obžalovaný prešiel, nešlo žiadne iné vozidlo, že sa na ceste nepohybovali chodci, keďže v panike, ktorú evidentne obžalovaný mal, len ťažko mohol ovládať a vedieť rozpoznať prekážky, ktoré sa na ceste bežne vyskytujú, nehovoriac o tom, že obžalovaný ani len nemá vodičské oprávnenie, neabsolvoval vzdelávanie v autoškole a nepodstúpil skúšky pred skúšobným komisárom, čo už samo o sebe predstavuje vysoké riziko pre účastníkov cestnej premávky aj bez toho, aby došlo k situácii, ktorá sa udiala dňa 25. 02. 2020 v čase okolo 21.30 h.

Pre súd a pre rozhodnutie vo veci bolo dôležité zistenie, že poškodený bol nútený (musel) odskočiť od idúceho motorového vozidla, ktoré viedol obžalovaný v protismernom jazdnom pruhu, pretože inak by mohlo dôjsť k zrážke poškodeného s vozidlom. Poškodený pri výkone svojho povolania stál v 1/3 protismerného jazdného pruhu, pričom obžalovanému dával výzvu na zastavenie, a to tak, že mával svetelným kužeľom v poloblúku nad hlavou. Nie je pre tento záver rozhodujúce to, či by aj skutočne došlo napr. k zraneniu poškodeného, podstatné je to, že poškodený v dôsledku konania obžalovaného nemohol vykonávať svoje povinnosti, ktorými v deň skutku bolo zastavovanie vozidiel a ich kontrola (t. j. kontrola povinností vodiča).

Objektom trestného činu útoku na verejného činiteľa je záujem na riadnom a nerušenom výkone právomoci verejného činiteľa. Objektívna stránka spočíva v použití násilia zo strany páchatela v úmysle (tu už ide o subjektívnu stránku) pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa alebo pre výkon právomoci verejného činiteľa. Násilím v prípade tohto trestného činu sa rozumie použitie fyzickej sily proti telu verejného činiteľa v úmysle pôsobiť na výkon jeho právomoci. Predpokladom naplnenia tohto pojmu nie je spôsobenie ujmy na zdraví verejného činiteľa alebo spôsobenie škody verejnému činiteľovi. Násilie však musí mať určitú intenzitu. Podmienkou trestnosti tohto trestného činu nie je, aby verejný činiteľ konal (rozhodoval) tak, ako to požaduje páchatel'. Rozhodujúcou skutočnosťou je použitie násilia páchatelom v úmysle pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa tak, aby túto právomoc nevykonal tak, ako mu to vyplýva z jeho právomoci, alebo aby konal v rozpore s tým, ako mienil rozhodnúť.

Obžalovaný neuposlušnosťou výzvy poškodeného na zastavenie, za použitia násilia (t. j. využitia fyzickej sily ľudského tela (samotného páchatela), alebo fyzickej sily tela znásobenej použitím nejakého prostriedku (napr. ruka s mečom, lanko v rukách, slzotvorný sprej v rukách použitý proti psovi), alebo fyzickej sily technických prostriedkov alebo prírodných síl, ktoré útočník ovláda), ktoré malo dostatočnú intenzitu (obžalovaný sedel v idúcom vozidle, ktoré aj zrýchľovalo) donútil poškodeného nevykonať svoje povinnosti.

Právna veta v zmysle rozhodnutia súdu, publikovaného ako R 36/1976, znie: „Vodič motorového vozidla, ktorý chce úmyselne prinútiť príslušníka Verejnej bezpečnosti (teraz Policajného zboru), ktorý ho zastavuje, aby uskočil, teda v úmysle zabrániť vykonaniu cestnej kontroly a vytvoriť si možnosť na útek idúcim automobilmom vo zvýšenej rýchlosti smeruje proti príslušníkovi Verejnej bezpečnosti (teraz

Policajného zboru), sa dopúšťa násilia s úmyslom pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa, a to so zbraňou v zmysle § 155 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. a) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. (teraz § 323 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c) Trestného zákona č. 300/2005). Obhajoba tvrdila, že síce toto rozhodnutie sa v podstate týka aj tohto posudzovaného skutku, avšak zo skutkového stavu má vyplývať, že vozidlo išlo rovno oproti policajtovi vo veľkej rýchlosti, pričom ale obžalovaný v jeho prípade si svojím konaním vytváral len príležitosť na útek. S týmto výkladom citovaného rozhodnutia sa súd nemôže stotožniť, pretože o. i. toto rozhodnutie konkretizuje aj to, že práve idúce vozidlo, pred ktorým musel policajt pri výkone svojich povinností uskočiť pred páchatelom, predstavuje aj zbraň a teda páchatela sa dopúšťa trestného činu útoku na verejného činiteľa závažnejším spôsobom konania - so zbraňou. Z dokazovania ale takisto vyplynulo, že obžalovaný sa možno snažil predovšetkým poškodenému vyhnúť, faktom však je, že poškodený stál v smere idúceho vozidla, ktoré viedol obžalovaný a ako už bolo uvedené, obžalovaný neuposlúchol výzvu poškodeného na zastavenie.

Pre posúdenie subjektívnej stránky súd poukazuje na nasledovné:

Konanie v nepriamom úmysle podľa § 15 písm. b) Trestného zákona vyžaduje, aby páchatel vedel, že svojím konaním môže vyvolať následok závažný z hľadiska trestného práva a pre prípad, že takýto následok spôsobí bol s tým uzrozmeneý. Uzrozmeneie pri nepriamom úmysle vyjadruje aktívny vôľový vzťah páchatela k spôsobeniu trestnoprávne významného následku, ktorý sa v prípade trestného činu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a) Trestného zákona prejavuje navonok pôsobením na výkon právomoci verejného činiteľa - policajta (príslušníka PZ). Spôsobenie takéhoto následku nie je priamym cieľom páchatela, páchatel ho síce priamo nechce, no pri svojej aktivite vyvolávajúcej tento následok, je uzrozmeneý s tým, že konanie, ktorým sleduje iný, hoci aj nezávadný cieľ, môže spôsobiť tiež následok relevantný pre trestné právo. Tento následok je však nechceným, vedľajším následkom konania páchatela, s ktorým však ako následkom možným je uzrozmeneý.

Obžalovaný trval na tom, že vozidlo, ktoré v čase, keď zbadal poškodeného dávajúceho mu výzvu na zastavenie, viedol, nesmeroval na poškodeného, nechcel ho zraziť. Uvedené súd vzal do úvahy, avšak je nevyhnutné zdôrazniť a aj zopakovať, že poškodený stál v dráhe vozidla a v dôsledku toho, že obžalovaný ani nezastavil, vozidlo zrýchlil, musel uskočiť. Obžalovaný teda musel byť uzrozmeneý s tým, že poškodený viditeľne stojaci na ceste pred ním, ak sám obžalovaný vozidlom nezastal, sa buď musel vystaviť zrážke alebo aby sa jej vyhol, musel uskočiť. Je bez významu to, že sa obžalovaný „nechcel nechať chytiť“, pretože mu plynie skúšobná doba predchádzajúceho podmieneného odsúdenia (trestný rozkaz Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 0T/58/2019 zo dňa 18. 10. 2019) a tiež má už dvakrát uložený trest zákazu činnosti v celkovom trvaní deviatich rokov, lebo svojím konaním spôsobil následok, ktorý je z hľadiska trestného práva významný, keďže bol porušený záujem na riadnom a nerušenom výkone právomoci verejného činiteľa. Nemožno donútenie poškodeného za použitia násilia idúcim a zrýchľujúcim vozidlom oproti nemu obžalovaným považovať len za snahu vyhnúť sa ďalšiemu trestnému činu (mareniu výkonu úradného rozhodnutia) či nepodmienenému trestu odňatia slobody, ktorá je za už popísaných okolností absolútne neprijateľná.

Zhodnotiac vyššie uvedené, bez pochyb vyplynulo, že obžalovaný z hľadiska objektívnej stránky konal tak, že použil násilie v úmysle neuposlúchnuť výzvu poškodeného - príslušníka PZ na zastavenie vozidla, ktoré viedol, a teda v úmysle pôsobiť na výkon jeho právomoci (donútil ho nevykonať právomoci) za použitia zbrane - vozidla (t. j. závažnejším spôsobom konania) a zároveň maril výkon rozhodnutia súdu tým, že vykonával činnosti, ktorú mal zakázanú v dôsledku uloženého trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v trvaní 5 (piatich) rokov trestným rozkazom Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 0T/58/2019 zo dňa 18. 10. 2019. Obžalovaný svojím konaním naplnil znaky skutkovej podstaty a dopustil sa zločinu útoku na verejného činiteľa podľa § 32 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, zo spáchania ktorých ho aj súd uznal vinným, pretože neboli zistené ani okolnosti vylučujúce trestnú zodpovednosť (nepričetnosť).

III.

Doteraz obžalovaný pracoval na dohody o pracovnej činnosti, naposledy bol zamestnaný u zamestnávateľa Lprint s. r. o. Nepoberá dávky v nezamestnanosti, nie je ani evidovaný v evidencii

uchádzačov o zamestnanie, naposledy bol evidovaný v období od 31. 07. 2019 do 22. 12. 2019, kedy bol vyradený z evidencie z dôvodu vzniku pracovného pomeru. Od 27. 02. 2020 sa obžalovaný nachádza v Ústave na výkon väzby a Ústave na výkon trestu odňatia slobody Banská Bystrica, kde nie je pracovne zaradený. Jeho správanie je na požadovanej úrovni. Ústavný poriadok a denný režim dodržiava, pokyny príslušníkov Zboru väzenskej a justičnej stráže plní. Dodržiava zásady slušného správania v kontakte s ostatnými obvinenými. Na základe jeho žiadosti mu bola umožnená pracovná činnosť v ústave, ktorej cieľom je zmysluplne zachovávať, rozvíjať a využívať schopnosti obvineného na zvládanie negatívnych vplyvov výkonu väzby, a preto možno hodnotiť jeho pracovnú morálku kladne. Disciplinárne odmenený ani potrestaný nebol. Z Mesta Banská Bystrica, v ktorom má nahlásený trvalý pobyt, nie je bližšie hodnotený.

Obžalovaný bol doposiaľ jedenkrát súdne trestaný, a to za prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, za ktorý trestný čin mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 4 (štyroch) mesiacov so skúšobnou dobou v trvaní 1 (jedného) roka do 19. 10. 2020. Zároveň mu bol uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v trvaní 5 (piatich) rokov.

Obžalovaný bol dvakrát priestupkovo postihnutý, dňa 15. 05. 2019 a dňa 27. 05. 2019 za jazdu bez vodičského preukazu a vodičského oprávnenia a tiež jazdu pod vplyvom omamných a psychotropných látok, za ktorý priestupok mu bola uložená pokuta vo výške 700,00 Eur a trest zákazu činnosti v trvaní 48 (štyridsiatich ôsmich) mesiacov.

Súd u obžalovaného nezistil žiadnu poľahčujúcu či priťažujúcu okolnosť. Podľa názoru súdu obžalovaný sa ku skutku nepriznal, pretože nepopieral len to, že viedol motorové vozidlo, hoci vykonáva uložený trest zákazu činnosti. Aj to priznával najprv len v časti, pretože sa mal vymeniť so svedkom Č.E. a až po zmene dôkaznej situácie v jeho neprospech sa priznal, že vozidlo viedol celý čas on sám. Obžalovaný svoje konanie ani neľutuje, pretože ignoruje prevzatie zodpovednosti za svoje správanie, keď bagatelizuje (zľahčuje) závažnosť svojho konania. V krátkej dobe, v priebehu 10 mesiacov, obžalovaný minimálne trikrát viedol motorové vozidlo, hoci na to nebol (a ani nie je) oprávnený a z toho dvakrát viedol motorové vozidlo, hoci mu bol uložený trest zákazu činnosti (v rámci konania o priestupku a v rámci trestného konania). Dvakrát sa tak dopustil trestného činu marenia výkonu úradného rozhodnutia, v priebehu piatich mesiacov. Obžalovaný doteraz uprednostnil naplnenie vlastných potrieb v podobe obľúbenej jazdy motorovým vozidlom pred splnením si povinností vyplývajúcich mu minimálne zo zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Súd neprihliadol ale na jeho prechádzajúce odsúdenie, a teda nebral do úvahy priťažujúcu okolnosť v zmysle § 37 písm. m) Trestného zákona z dôvodu, že postačuje pre naplnenie účelu trestu aj samotná nevyhnutnosť ukladania nepodmienečného trestu odňatia slobody bez toho, aby bolo potrebné upravovať spodnú hranicu trestnej sadzby, keďže nebola zistená žiadna poľahčujúca okolnosť.

Pretože skutok, ktorý je úmyselným trestným činom, obžalovaný spáchal v skúšobnej dobe podmienečného odsúdenia, musel súd ukladať nepodmienečný trest odňatia slobody v súlade s ustanovením § 49 ods. 2 Trestného zákona. Podľa § 41 ods. 1 prvá veta Trestného zákona, ak súd odsudzuje páchatel'a za dva alebo viac trestných činov, uloží mu úhrnný trest podľa toho zákonného ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin z nich najprísnejšie trestný.

Poznajúc uvedené, najprísnejšie trestný čin, ktorého sa obžalovaný dopustil, je trestný čin útoku na verejného činiteľa s trestnou sadzbou od 3 rokov do 8 rokov. Súd neaplikoval ani zvýšenie spodnej hranice, ani zníženie hornej hranice trestnej sadzby uvedeného trestného činu, pretože pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností bol 0:0 a pri svojich úvahách o výške trestu vychádzal z neupravenej trestnej sadzby trestu odňatia slobody trestného činu útoku verejného činiteľa podľa § 323 ods. 2 Trestného.

S prihliadnutím na osobu obžalovaného neprichádzalo do úvahy mimoriadne zníženie trestu, zároveň súd považuje trest, ktorý možno uložiť v rámci trestnej sadzby za spravodlivý, nie za neprímeraný. Obžalovaný si musí uvedomiť závažnosť svojho konania, ktoré sa navyše počas desiatich mesiacov stupňuje čo do intenzity a je čoraz závažnejšie, pričom jeho konanie je nepriaznivo ovplyvňované aj požívaním omamných a psychotropných látok. Ako už bolo viackrát uvedené, obžalovaný napriek tomu, že nedisponuje vodičským oprávnením, vedie motorové vozidlá a robí tak aj napriek tomu, že mu už boli dvakrát uložené tresty zákazu činnosti. Na druhej strane, pri určení výšky trestu odňatia slobody

súd zohľadnil jednak reálnu hrozbu premeny prechádzajúceho podmieneného odsúdenia, ale tiež aj to, že je zatiaľ nízkeho veku, má stále šancu zmeniť svoj život, zamestnať sa, pochopiť škodlivý vplyv užívania metamfetamínu a najmä dopad na jeho konanie, správanie. Trest nemá byť len represívny, ale má aj vychovávať, vytvárať podmienky pre zaradenie sa do bežného, spoločenského života. Trest nemá byť odstrašujúci a vysoký, ale má vyjadrovať závažnosť protispoločenského konania a potrebu chrániť záujem spoločnosti na riadnom a nerušenom chode. Berúc do úvahy uvedené, súd uložil obžalovanému primeraný úhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 3 rokov, čo je trest na samej spodnej hranici trestnej sadzby, v ktorej bolo možné obžalovanému trest ukladať.

Súd obžalovaného vzhľadom na charakter a druh súčasnej prejednávanej trestnej činnosti ako aj s prihliadnutím na to, že v predchádzajúcich desiatich rokoch nebol vo výkone trestu odňatia slobody, pre výkon trestu zaradil do ústavu s minimálnym stupňom stráženia podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona, keďže jeho náprava bude takto zaručená.

Zo znaleckého posudku MUDr. Z. K. č. 22/2020 vyplýva, že u obžalovaného je zistená počínajúca závislosť od metamfetamínu (pervitínu), závislosť od alkoholu či iných psychoaktívnych látok zistená nebola. Zistená závislosť bola aktívna aj v čase skutku, pričom je pravdepodobné, že vzhľadom na závislosť mohol byť obžalovaný pod vplyvom metamfetamínu aj v čase spáchania skutku. U obžalovaného je frekvencia užívania drogy stupňujúca, sú zrejme prejavy drogocentrického správania, opakované porušenia zákona v súvislosti s užívaním metamfetamínu, pričom tolerancia sa javí ako ustálený. Nie sú v popredí typické abstinenčné symptómy, ale je zrejme neschopnosť ukončiť užívanie psychoaktívnych látok, napriek negatívnym dôsledkom. Znalec odporučil obžalovanému uložiť ochrannú protitoxikomanickú liečbu ambulantnou formou.

Na základe návrhu znalca z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie psychiatria, liečba alkoholizmu a toxikománie, gerontopsychiatria MUDr. Z. K. v súlade s § 73 ods. 2 písm. d) Trestného zákona, uložil obžalovanému ochranné protitoxikomanické liečenie ambulantnou formou, pretože obžalovaný trestnú činnosť páchal pod vplyvom návykových látok, resp. v súvislosti ich užívaním, na ktorých mu bola zistená počínajúca závislosť.

Hoci už obžalovanému boli dvakrát uložené tresty zákazu činnosti v trvaní 48 (štyridsiaticich ôsmich) mesiacov za priestupok a v trvaní 5 (piatich) rokov za trestný čin, súd považoval za nevyhnutné, na zdôraznenie závažnosti protiprávneho (protispoločenského) správania sa obžalovaného aj uloženie trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v trvaní 1 (jedného) roka, t. j. zvyšku maximálne novej dĺžky trestu zákazu činnosti v trvaní 10 (desiatich) rokov. Nie je totiž možné tolerovať, že obžalovaný napriek tomu, že nedisponuje ani vodičským oprávnením, opakovane v rozpore so zákonom vedie rôzne motorové vozidlá. Skutku sa obžalovaný dopustil práve tým, že viedol motorové vozidlo, hoci na to ani nie je oprávnený a napriek tomu, že už vykonáva iné tresty zákazu činnosti.

Pretože nárok na náhradu škody v trestnom konaní uplatnený nebol, súd o ňom v adhéznom konaní ani nerozhodoval.

Na základe uvedených skutočností a zisteného skutkového stavu samosudca rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od jeho vyhlásenia alebo oznámenia. Odvolanie má odkladný účinok.

V prospech obžalovaného môžu podať odvolanie príbuzní v pokolení priamom, jeho súrodenci, osvojiteľ, osvojenec, manželka a družka ale nie proti jeho vôli.

Poškodený môže podať odvolanie iba pre nesprávnosť výroku o náhrade škody.